

Srečanje v temi japonskega pragozda

Ne poznam boljšega izraza kot je "pragozd" za ogromna drevesa, ki od nepojmljivih časov rastejo in šumijo na enem od štirih glavnih japonskih otokov. Najbrž ste se spomnili njegovega imena - to je (po naše pisano) Kjúšu. Ima več kot 36 tisoč km² (malo manj kot dve Sloveniji; *op. ur.*) in nudi to zemljo več kot 12 milijonom ljudi. Mnogo stvari, ki bi bralki ali bralcu lahko pomagale pri morebitnem obisku tega krasnega otoka, sem - oprostite - pozabil. Tega se pa še zdaj prav dobro spominjam, da sem izstoil iz avtobusa proti večeru, ki pa se, posebno poleti, zdi raztegnjen kot neke vrste dolg popoldan. Ta popoldan ostane tudi med visokimi, gosto razraščeni drevesi svetel. In pot se je lagodno vzpenjala proti neznanemu vrhu, kjer me je čakal hotel, ki so mi ga prijatelji vnaprej plačali kar iz Tokia.

Tako prijetno toplo in prezračeno je, da se odločim za pešpot, čeprav me taksisti prijazno vabijo. Nahrbtnik ni težak - pametno je potovati v neznane kraje neobtežen ... vsaj meni se je tako zdelo na podlagi izkustva. Saj veste - izkustvo je tudi omejeno ... V začetku poti je bilo kar nekaj pešcev na lepo izdelani obrobni cesti, polagoma pa so jih "požrli" prijazno razsvetljeni hoteli in gostišča.

In zdaj stopam sam. Seveda me od časa do časa prehitijo avtomobil ali avtobus, a dan je svetel še zmeraj, tudi pod drevesi. Visoka so in večkrat zasenčijo nebo nad cesto z razprostrtimi krošnjami. Če se prav spominjam, sem hodil po desni strani ceste. Naenkrat pridrvi na isto stran ceste nekje iz notranjosti gozdov - Bill Murray, prijatelj iz Tokia, pravzaprav iz Michigana, Amerikanec, študent japonske elektronike. Zmenila sva se bila za srečanje v enem izmed hotelov na vrhu hriba.

»Bill, kam pa drviš?«

»Oče mi je umrl, moram domov!« pridušeno bruhne iz njegovih ust.

»Bill! Tu imaš denar za taksi, da prideš na letališče, pol ure odtod. Tam ti bodo povedali, kako prideš najhitreje v Ameriko. Za očeta bom maševal!«

Njegov oče je bil predsednik neke elektronske družbe.

Ali bo Bill nadaljeval študij v Tokiu, se vprašam. Sestro ima – po fotografiji sodeč pravo lepotico. Odkar je začela bolehati mama, je oče začel prihajati zmeraj pozneje domov. Oh, koliko ljudi si predstavlja vso Ameriko srečno!

Pred menoj je razpotje. Prav za vztrajne pešce, si mislim; dosti glavnih avtomobilskih cest se proti vrhu zoži. Morda zato, da bi si avtomobili čimprej našli počivališče na navadno obširnih parkirnih prostorih levo in desno od glavne ceste.

Od ceste se odcepi stranska pot. Zavijem nanjo. Še zmeraj je svetlo, zračno in sveže, polno kramljanja drobnih ptičkov. Naenkrat me obdajo orjaška drevesa. A pot je še zmeraj odprta in zmeraj manj je motoriziranega hrupa. Goščava sicer narašča, a še zmeraj od časa do časa odmevajo motorji, toda drugače kot na cesti, bolj pridušeno po zaslugi ozračja. Naenkrat – nekaj mi obrne glavo na desno – se zgledam v srno. Mlado, sodeč po glavi z iskrečimi se, radovednimi očmi. V naslednjem trenutku pobegne: hitro, skoraj brez šuma, ne da bi se spotikala ob goščavo. Moram priznati, da mi je mlada srna podarila spomin dvoje lepih, iskrivih oči, a barvo sem pozabil. Goščava je vedno bolj gosta, a pot je še zmeraj vidna. Ne morem biti več daleč od cilja.

Ubogi Bill, O očetu je Bill vedno pripovedoval s ponosom. Posebno tisto zgodbo o polnočni uri, ko je – po praznovanju družbine obletnice v mestu – stopil pred svojo hišo iz avta in začul: »Vrzi denarnico na tla, pa se ti ne bo nič zgodilo!« Iz žepa je počasi izvlekel denarnico, iz nje kot dlan majhno pištolo in hkrati vrgel denarnico in ustrelil v smeri nevidnega glasu. Zjutraj denarnice sicer niso našli, pač pa krvavo sled športnega čevlja. Policija je bila tui s tem zadovoljna.

Zdaj je pot še vidna, pa vedno bolj zaraščena. Naj grem nazaj? Toda zaraščena pot je včasih bližnjica, se spomnim. Prav preko poti izteza goščava svoje dolge poganjke, vendar niso trnasti. Razmaknem jih, še malce goščave sega na pot, potem pa je naekrat svetlo. Na desni strani poti pod visokimi drevesi stoji stara, rumenkasta hiša, bolj bajta kot hiša. Pred njo sedi sključena starka, odeta v staro, a čisto obleko. Približam se ji in se ji priklonim. Njene oči obstanejo na znamenju križa na moji obleki. Skoraj brezzoba me tiho vpraša:

»Kirístan?« (Stara japonska beseda za kristjana.)

Pokimam in se spet rahlo priklonim. Malce s težavo se dvigne s kamnitega sedeža in me z roko povabi b "hišo". Skozi dva sobi podobna prostora me privede k neke vrste peči v zidu, obdani z debelim zapahom – vsaj meni se je zdel zapah – in seže

za zapahom v vdolbino, iz katere potegne - droben kipec naše nebeške Matere Marije. Vse je iz gline, tako pobarvane, kot so bili kipci budističnih boginj pred petsto leti na Japonskem. Prijazna starica kipec obrne na glavo in mi pokaže še zmeraj čitljive vrezane besede "Sancta Maria", ki jim sledijo še drugte, a nečitljive zareze, morda skupek besed "ora pro nobis" (to so latinske beede, ki so jih včasih rabili tudi v portugalsščini in pomenijo "prosi za nas"). Vzamem ji kipec iz roke in ga poljubim. Kako se ji je v gube skrčen obraz raztegnil v neke vrste nasmešek. Iz žepa potegnem rožni venec, ki mi je bil že dolgo prirasel k srcu s svojo svetlozeleno barvo. Z rahlim poklonom ji ga ponudim in osupla, a srečna ga z globokim poklonom skrije v svoj dolgi, prastari rokav.